ANUNȚURI

• S-au împlinit în această perioadă 6 luni de la trecerea la Domnul a fraților: **Teodor** (tatăl pr. Lucian), **Maria Păștinaru și Agapia-Aurora;** 9 ani de la despărțirea de sora **Georgina** și 12 ani de sora **Aurora,** bunica gemenelor.

• Un nou grup de **pelerini** a plecat sâmbătă spre Țara Sfântă. Le dorim să le fie acest drum spre folos duhovnicesc!

• Cu bucurie am aflat premiile obținute de curând de câțiva frați talentați: este vorba de **Corina-Emilia**, care a primit premiul Ligii Scriitorilor, filiala Arad, pentru poezie și proză scurtă, cu volumul *Bucurii* și de **Nicolae**, fiul cel mic al Marianei din Germania, care a luat locul I la pian pe regiune.

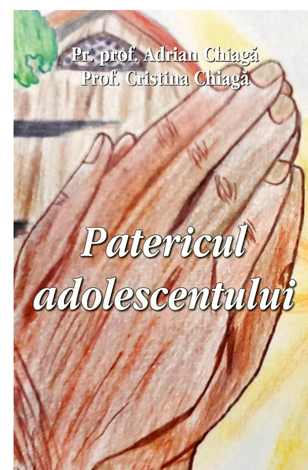
ȘTIRI

• **Mitropolitul Ioan Zizioulas de Pergam** (Patriarhia Ecumenică) a trecut în veșnicie la vârsta de 92, joi, 2 februarie. Fiind unul din marii teologi ai Bisericii Ortodoxe de azi, el a predat teologie dogmatică la Universitățile din Edinburgh, Glasgow, Salonic, Londra, Geneva, Roma și Atena. (sursa: *basilica.ro*)

• Prima etapă din proiectul de restaurare a Universității din București s-a încheiat cu **descoperirea**, în curtea interioară a clădirii, a ruinelor strămoașei acestei instituții: **Academia Domnească de la Mănăstirea „Sf. Sava"**. Aceasta a fost prima școală de învățământ superior din Țara Românească, fondată în 1694 de domnitorul Constantin Brâncoveanu. (sursa*: basilica.ro*)

• **O biserică bizantină din secolul al VI-lea**, cu un mozaic elaborat pe podea, a fost descoperită în zona **Ierihonului**, cel mai vechi oraș cunoscut din istorie. Biserica are 250 de metri pătrați și trebuie să fi fost unul dintre cele mai mari lăcașuri de cult creștin din acea perioadă. Naosul s-a păstrat aproape în întregime și este acoperit cu un mozaic cu viță de vie și figuri de animale (sursa*: basilica.ro*)

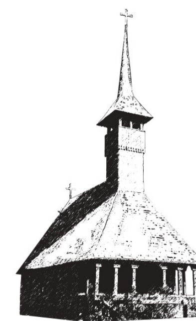
LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

PR. PROF. ADRIAN CHIAGA; PROF. CRISTINA CHIAGA
Patericul adolescentului

În mod plăcut, întâmplările și evenimentele minunate din viața copiilor și adolescenților din zilele noastre sunt legate de Patericul Egiptean și de Patericul românesc, semn că minunea este încă prezentă și se manifestă, mai ales acolo unde găsește o inimă nevinovată de copil. În aceste scrieri avem mărturia certă a acestei generații, a tinerilor de la începutul secolului al XXI-lea, că Dumnezeu este cât se poate de actual.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Sfinții săptămânii

D 5 - ÎNCEPUTUL TRIODULUI (3 săptămâni până la Postul Mare)

Sf. Mc. Agata; Sf. Mc. Teodula Mărt. Ioan Ianolide (1986)

L 6 - Sf. Ier. Vucol al Smirnei; Sf. Ier. Fotie cel Mare; Sf. Cuv. Varsanufie cel Mare și Ioan (Filocalia vol. 11); **HARȚI**

M 7 - **Sf. Cuv. Partenie** al Lampsacului (vindecătorul de cancer); Sf. Cuv. Luca din Elada

300 de bucovineni uciși la Lunca (1941)

Mi 8 - Sf. Sf. Prooroc Zaharia; **Sf. Mare Mc. Teodor Stratilat; HARȚI**

J 9 - **Odovania Întâmpinării Domnului;** Sf. Sf. Mc. Nichifor din Antiohia; Sf. Sf. Mc. Petru Damaschin (Filocalia V)

V 10 - **Sf. Sf. Mc. Haralambie;** Sf. Cuv. Prohor de la Pecerska; Sf. Scolastica, sora Sf. Benedict de Nursia; **HARȚI**

S 11 - Sf. Sf. Mc. Vlasie; **Sf. Împărăteasă Teodora, apărătoarea icoanelor;** Aflarea moaștelor Sf. Prooroc Zaharia, tatăl Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Caedmon Imnograful (primul poet în lb. engleză)

Moaștele s-au întors acasă!

Părintele Ștefan ne-a povestit zilele trecute minunea revenirii la biserică a unor moaște furate acum 7 ani. Reproducem aici întreaga relatare, spre mărturie.

Ieri am primit un telefon din America, mai precis din Arizona. La început nu am răspuns, dar dacă am văzut că insistă, am răspuns și am auzit vorbă românească: „Părinte, eu sunt fratele Adrian de la mănăstirea Sf. Antonie cel Mare din Arizona (*cea mai importantă mănăstire a părintelui Efrem Filotheitul, unde este și mormântul său*) și vreau să vă întreb ceva: vi s-au furat niște moaște?"

Am zis „Da, acum trei ani." „Nu acum 3 ani, ci acum 7 ani!", mi-a spus el. M-am tot gândit și atunci mi-am adus aminte: atunci am primit de la părintele Augustin de la Aiud moaște ale sfinților de acolo, pentru preoții noștri, ca să aibă fiecare. Le-am dat tuturor și mi-am păstrat și mie ultima părticică. Dar după o vreme, când să o văd pe a mea, nu mai era. Și mi-am zis că am dat-o și

pe aceea fără să-mi dau seama. Ca să aflu acum că aceea nu a fost dată, ci furată.

Fratele Adrian din Arizona mi-a spus apoi că el a făcut o spovedanie generală la duhovnicul său din mănăstire. Printre altele i-a spus că în urmă cu peste 7 ani s-a închinat la niște moaște pe care le avea un tânăr din Arad. Însă i s-a părut că ceva nu e în regulă, cum de are acel tânăr moaște și a spus acest lucru la spovedanie. Ce mare lucru e să te spovedești curat! Duhovnicul lui, om înțelept, i-a spus că nu se cuvine să lase lucrurile așa, pentru că: dacă acelea erau cu adevărat moaște de sfinți, de unde le avea omul acela? Și apoi: dacă nu sunt moaște de sfinți, ci oase puse de el așa și umblă înșelând oamenii, zicând că sunt moaște?

Atunci duhovnicul i-a spus să-l caute pe omul acela. Însă fratele Adrian a zis: „Cum să-l aflu, părinte, că l-am văzut numai de două ori în viață?”. Însă nu a rămas așa, ci a trebuit să-l caute până a dat de el, căci îi știa numele. De acolo, din America, a făcut toate cercetările, pe internet, pe facebook, până l-a găsit. Apoi l-a sunat, i-a spus de moaștele la care se închinase acum 7 ani și l-a întrebat dacă erau adevărate. Atunci omului aceluia a început să-i tremure glasul și i-a zis: „Da, sunt adevărate, dar nu mai pot să le țin la mine! De atunci am numai necazuri groaznice în casa mea pentru că sunt furate!”. Omul aștepta de atâția ani să spună povara ce-l apăsa, dar nu avusese cui! Îi era rușine să vină să-mi spună mie.

Iar fratele Adrian l-a întrebat de unde sunt furate și el a zis că de la părintele Ștefan de la biserică. Nu-mi dau seama cum o fi intrat în Altar. Atunci fratele Adrian i-a zis că trebuie să le dea înapoi, altfel va fi rău de el. Însă Dumnezeu a avut milă de omul acesta, pentru că el a avut un prieten care mergea mereu în Sf. Munte și a furat de acolo sfinte moaște, de la mănăstirea Zografu, iar apoi a murit în chinuri groaznice. Hoțul nostru își dădea seama că e pierdut, dar nu avea curajul să facă nimic.

Fratele Adrian i-a zis atunci să vină la Biserică să le aducă înapoi, dar el nu a vrut. Într-un fel e de înțeles, căci trebuie să ai pocăință deplină să faci acest lucru. Atunci a zis că le va lăsa la o femeie credincioasă de unde să le iau eu. Și fratele Adrian mi-a dat adresa ei. Am sunat-o și mi-a spus că a primit ceva pentru mine, dar nu știe ce e înăuntru. Erau moaștele sfinților de la Aiud. Și m-am gândit ce minunat este Dumnezeu: au trecut 7 ani și Dumnezeu nu a uitat, nici sfinții, ci a lucrat prin ucenicii părintelui Efrem din Arizona să trezească conștiința acelui om. Deci moaștele s-au întors acasă, căci la Dumnezeu nu se pierde nimic!

Trepte către Cer

Dacă Dumnezeu le știe pe toate, unde este libertatea omului?

Sf. Iustin Popovici

„Nu este nici o făptură ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite, pentru ochii Celui în fața Căruia noi vom da socoteală.” (Evrei 4, 13)

Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și știe toate, căci Dumnezeu întreg este minte, rațiune, duh, lumină. Dar oare, știindu-le Dumnezeu pe toate desăvârșit, nu cumva strâmtorează, predetermină libertatea făpturii în lucrarea ei? Chiar dacă Dumnezeu știe dinainte toate gândurile, toate sentimentele și toate faptele omenești, totuși prin aceasta El nu micșorează, nu predetermină gândurile, sentimentele și faptele omului, întrucât libertatea însăși este darul Său dat omului și inviolabilitatea acestui dar îl face pe om să fie ceea ce este, ființă cu chip dumnezeiesc.

În afară de aceasta, Dumnezeu, prevăzând faptele omului, concomitent prevede și libertatea omului ca săvârșitor al acestor fapte. Deci toate gândurile, sentimentele, faptele le cunoaște dinainte Dumnezeu ca **libere, dar nu ca indispensabile**. De fapt preștiința lui Dumnezeu înseamnă știința și vederea tuturor gândurilor, sentimentelor și faptelor oamenilor în timp ce se petrec, căci pentru Dumnezeu nu există nici trecut, nici viitor, ci **totul este prezent**. Iar precum faptul că observăm anumite obiecte în exteriorul nostru nu condiționează existența lor, așa și preștiința lui Dumnezeu nu condiționează faptele libere ale omului.

Sf. Ioan Damaschin spune că faptul că Dumnezeu știe ce se va întâmpla nu înseamnă că această preștiință este pricina pentru care se întâmplă lucrurile. Dumnezeu știe lucrurile care se vor întâmpla, dar nu e cauza lor, precum doctorul care prevede o boală nu e cauza ei. **Pricina săvârșirii lucrurilor este voința noastră liberă.**

Omul nu greșește pentru că Dumnezeu a prevăzut că va greși, nici ca urmare a unei întâmplări sau a sorții, ci pentru că el însuși așa dorește. Iar Dumnezeu, prevăzând aceasta, arată că **nu poate fi înșelat**. Cine nu vrea să greșească, acela nu greșește, fapt care a fost prevăzut, din nou, de Dumnezeu, Care știe că el nu va voi să greșească.

„Sunat-a ceasul izbăvirii”

După absolvirea școlii primare din comună, la recomandarea dascălilor, îndeosebi a directorului Virgil Pop, părinții, cu toate greutățile prin care treceau, îl înscriu pe Ioan la Școala Normală din Deva, pentru a deveni învățător. În toamna acelui an, la chemarea mitropolitului Nicolae Bălan, vine la Sibiu, tocmai din Țara Moților, preotul Iosif Trifa, care va marca mai târziu destinul învățătorului Ioan Marini. Ca o paranteză - căci nimic nu este întâmplător, ci totul se întâmplă cu voia lui Dumnezeu -, același mitropolit îl trimite pe Părintele Arsenie în Muntele Athos, de unde va aduce minunata colecție de scrieri filocalice, tradusă apoi de păr. Dumitru Stăniloae, și prin care a binecuvântat pe orice suflet care iubește *Filocalia* („iubirea de frumos”).

În 1922, mitropolitul Bălan îi oferă pr. Iosif Trifa postul de redactor la *Lumina satelor*, gazetă nou înființată a Mitropoliei Ardealului. La 1 ianuarie 1923 pr. Iosif Trifa înființează mișcarea de înnoire spirituală *Oastea Domnului*, după ce în prealabil pregătise terenul prin articolele din gazetă. Începutul mișcării a fost un anunț-chemare către toți cititorii de a se angaja ca voluntari în lupta împotriva beției, sudălmilor și altor păcate ce pătează imaginea de buni creștini a ortodocșilor.

Ca abonat al gazetei *Lumina satelor*, elevul Ioan Marini primește din partea redacției o Biblie pe care o va studia cu interes. Astfel, tânărul elev ia cunoștință cu ideile pr. Iosif Trifa și în 1923 sufletul îi era deja pregătit pentru a subscrie la această mișcare. În urma rezultatelor bune la învățătură, Ioan Marini este declarat de conducerea școlii elev fruntaș și șef de promoție. În vacanța de iarnă a anului 1926, pe când se afla acasă la Săsciori, Ioan Marini a rostit prima lui predică în biserica din sat, producând o frumoasă impresie. În 1927 ia examenul de bacalaureat cu „foarte bine” și este numit dascăl în com. Dumitra, jud. Alba. (*va urma*)

Andrei-Anania

Arhidiac. Adrian Mihalache

VOCEA INTERIOARĂ a copilului

Niciodată o persoană nu poate să realizeze ceva dacă are o voce interioară care o sabotează continuu. Dacă în mine există o voce care îmi spune mereu: „N-o să poți! Nu ești în stare! Tu nu ești ca părinții tăi!” și mă împiedică sistematic să fac, nimeni nu mă poate ajuta să depășesc lucrul acesta. Însă, dacă există o voce interioară care îmi spune: „Am avut un rezultat negativ, înseamnă că n-am muncit cât trebuie, nu că sunt prost. Contează să mai insist!”, atunci voi putea merge mai departe.

Vocea interioară este cea care decodifică situațiile mărunte ale vieții și spune ceva despre mine. Aceasta au scos în evidență cei care au vrut să înțeleagă de ce un sportiv talentat nu reușește să ajungă sus, iar unul mai puțin talentat îl depășește. Pentru că acela care este foarte talentat, are o voce interioară care îl ceartă continuu, nu-i dă voie niciodată să se exprime. Iar acela care este mai puțin talentat, are o voce interioară care îl încurajează.

Când psihologii au mers un pic mai departe, au vrut să vadă de unde vine vocea interioară: ea vine din faptul că în viața acestor oameni au stat alții care le-au vorbit despre ei mult timp. Vocea interioară poate fi vocea mamei. Dacă mama a stat lângă copil de la vârstele cele mai fragede și l-a încurajat în ce este bun, l-a avertizat că este foarte important să gândească, să fie cumpătat, să nu emită judecăți când e nervos, să-și amintească de Dumnezeu, să fie calm, să fie cu nădejde, dacă mama i-a spus frecvent acestea, cuvintele repetate iar și iar de-a lungul timpului devin, încet-încet, vocea interioară a acelui copil. Iar ajuns adolescent, el o are pe mama lui în el însuși, vorbindu-i și după ce mama nu mai este, căci ea îl va însoți pe copil cu toate cuvintele ziditoare pe care i le-a spus când era mic.

În alte situații, vocea interioară sabotează. Este mama care critică sau educatoare care îi spune că nu e în stare, că o să vadă ce i se va întâmpla în viață. Această voce care nu insistă pe ce trebuie făcut, ci pe ce-i rău făcut deja, va deveni vocea lui interioară. Astfel, s-a constatat că indiferent cât de bun a fost antrenorul, dacă sportivul talentat avea o voce interioară care îl sabota, antrenorul nu a putut să treacă peste ea. Este foarte greu să pătrunzi în interiorul unui om și să despici vocea lui interioară de sinele său.

Însă în viața creștină lucrurile nu stau așa de fără scăpare ca în știință, căci noi avem ajutorul lui Dumnezeu și pe duhovnic. Dacă acesta îl ajută pe tânăr să înțeleagă că Dumnezeu îi însoțește toți pașii și că de fiecare dată când vrea să facă ceva bun, Dumnezeu îl ajută, iar dacă acasă mama continuă aceste cuvinte, el va deprinde o încredere că atunci când se pregătește să facă ceva bun, nu e binele lui, ci al Domnului. Astfel, va avea în vocea interioară cuvintele duhovnicului și ale mamei care îl încurajează să-și amintească de ajutorul lui Dumnezeu în cele mai grele momente, să nu-și piardă cumpătul și speranța, să rămână echilibrat și încrezător.

Mărturisitorii

Învăţătorul IOAN MARINI, o viaţă de apostol (1)

În 29 ianuarie s-au împlinit 76 de ani de la trecerea la cele veşnice a mărturisitorului Ioan Marini. Avem bucuria ca nepotul său de frate, ***Andrei-Anania*** *(care cântă în strană la noi) să ne facă părtaşi vieţii acestui om al lui Dumnezeu, din amintirile rămase în familia sa.*

Este greu să scrii despre cineva care a urât reclama propriei persoane, fiind absorbit necontenit, zi de zi, de a arăta înspre Mântuitorul Iisus Hristos. Cu atât mai mult cu cât îmi este rudă, bunicul meu fiindu-i frate după trup.

Un pic de istorie

Înainte de a rememora câteva lucruri despre Ioan Marini, aş vrea să amintesc contextul apariţiei acestui nou mărturisitor. Încă de la începuturi, Biserica a fost prigonită şi Însuşi Domnul Hristos ne avertizează că dacă pe El L-au urât, ne vor urî şi pe noi. Ce este însă dumnezeiesc e că atunci când necredinţa, reaua credinţă sau falsul pun stăpânire pe partea umană a Bisericii, Duhul lui Hristos, Care este până la sfârşitul veacurilor cu noi, trezeşte dintr-odată oameni, în gura cărora pune cuvânt, căruia nimeni nu poate să i se împotrivească.

În România dictaturilor carliste şi, mai apoi, comuniste, Dumnezeu a curăţit poporul prin nişte dălţi, ca dintr-un neam păgân să facă un neam al Lui. Sau cum plastic spunea Părintele Arsenie: „oameni genul lui Iisus". Tocmai în aceste vremuri, Dumnezeu a făcut posibilă apariţia pe cerul ţării noastre a unor mişcări duhovniceşti - cum pr. Iosif Trifa numea *Oastea Domnului* „mişcarea Duhului Sfânt". E vorba de trei mari mişcări: *Oastea Domnului*, mişcarea de la Sâmbăta şi *Rugul Aprins*. Aceste mişcări au

activat concomitent, dar şi ţintit.

Oastea Domnului a împlinit anul acesta, la trecerea dintre ani, un centenar de existenţă. Ca motoare de mişcare înspre poporul lui Dumnezeu, a avut pe pr. Iosif Trifa, întemeietorul ei pământesc, şi pe cele două calfe ale sale: Ioan Marini şi Traian Dorz, poetul temniţelor comuniste.

„Din apă l-am scos"

Fratele Ioan Marini este o bornă şi o mângâiere pentru orice suflet care vrea să trăiască Evanghelia lui Hristos sau s-a angajat pe cărarea Împărăţiei veşnice. În puţine şi slabe cuvinte, voi încerca să-mi amintesc din cele povestite mie de bunicul meu, câte ceva despre viaţa trăită pe drumurile ţării de învăţătorul Ioan Marini. Se naşte la 1 martie 1908, în comuna Săsciori, jud. Alba, pe Valea Frumoasei, mult pictată în cuvinte de scriitorul M. Sadoveanu. Era al doilea din cei opt copii ai ţăranilor fruntaşi Ioan şi Ana (bunicul după tată a fost mulţi ani la rând primarul comunei).

Ioan Marini a avut o viaţă zbuciumată. Drumul său de numai 39 de ani a fost punctat cu evenimente cărora a trebuit să le facă faţă, mai ales după ce a devenit membru marcant al mişcării religioase *Oastea Domnului*. Din ce am înţeles, bunicul meu era extaziat de starea şi de duhul fratelui său. Poate era subiectiv, ca frate, dar viaţa de credinţă a unui om ales de Dumnezeu începe chiar din primele zile să se deosebească de a celorlalţi oameni. Bunicul meu povestea că în 1912, când fratele lui avea doar 5 ani, a trecut printr-o grea încercare, ce i-a pus viaţa în pericol. Într-o zi, pe când făcea baie cu alţi copii în râul Sebeş, care îşi avea cursul aproape de casa părintească, a fost luat de valuri şi dus 200 metri. Era în pericol de a se îneca, însă a fost observat de o săteancă ce spăla rufele pe mal. Aceasta a intrat în râu şi a reuşit să-l aducă la mal pe micul Ioan, în stare de leşin, căci înghiţise multă apă. Au venit apoi mama şi bunica lui, care au trăit momente grele până şi-a revenit copilul. Ce asemănare cu micuţul Moise! Dumnezeu a avut nevoie de el şi l-a salvat.

Dumnezeul Adevărului, dă-ne puterea de care avem nevoie, astfel încât să iertăm pe cei care ne chinuiesc!

Oamenii lui Dumnezeu

VIEŢI DE PRINŢESE
Olga şi Tatiana Romanov

„Dacă ar fi ştiut lumea ce exemplu a fost familia imperială Romanov prin strânsa şi duioasa lor legătură sufletească! Căci erau indiferenţi faţă de opinia societăţii şi evitau expunerea publică", spunea profesorul Gilliard, un apropiat al familiei regale. Nu erau o familie perfectă, dar încercau să depăşească problemele punându-şi încrederea în Dumnezeu.

La 15 noiembrie 1895 a văzut lumina zilei, Marea Ducesă **Olga** a Rusiei, prima fiică a Împăratului Nicolae al II-lea şi a Împărătesei Alexandra. O prietenă apropiată a familiei Romanov, Lili Den, îşi amintea: *„Era o fiinţă foarte drăguţă. Toţi care o întâlneau, imediat se îndrăgosteau de ea"*, iar şeful gărzii imperiale spunea: *„Olga, zâmbeşte la fel de frumos ca şi ţarul"*. Era atentă faţă de oameni şi sensibilă la nenorocirile acestora. E.S. Botkin îşi amintea despre ea: *„Nu voi uita niciodată cum şi-a manifestat foarte discret, dar şi sensibil atitudinea faţă de durerea mea..."*.

După aproximativ doi ani de la naşterea Olgăi, familia Romanov a fost binecuvântată cu o nouă fiică, Marea Ducesă **Tatiana**, născută pe 10 iunie 1897. Fiind o diferenţă mică de vârstă, între cele două surori s-a legat o prietenie strânsă bazată pe dragoste şi respect, fiind numite de apropiaţi *„perechea mare"*. Tatiana era o persoană practică şi avea spirit de conducătoare. Prinţesele au fost crescute foarte simplu. Dormeau pe paturi de campanie tari, fără perne şi lucrau laolaltă cu slujitorii palatului: îşi făceau singure patul, îşi făceau curăţenie în cameră (la vremea aceea, în cercurile regale, aceste activităţi erau inadecvate). Mai mult, când li se adresau pentru o anumită problemă, le vorbeau cu multă politeţe şi smerenie, spuneau spre exemplu: *„Dacă nu te superi, mama ar dori să te vadă"*. Simplitatea şi smerenia cu care au fost crescute fetele se vădeşte şi din următoarea întâmplare. Într-una din vizitele lor la Darmstadt, mergând la magazinul de jucării, Olga şi-a ales jucăria cea mai mică, deşi proprietarii au încercat să o încânte cu jucării mai frumoase. Când dădaca a întrebat-o de ce a făcut aşa, ea i-a răspuns: *„Sunt sigură că jucăriile frumoase aparţin altor fetiţe"*.

Încă din primii ani de viaţă, Alexandra şi Nicolae s-au preocupat să le transmită copiilor **credinţa în Dumnezeu**. Camera lor era plină de icoane, aveau pe noptieră Noul Testament, cruci şi candele. De asemenea, aproape în fiecare zi mergeau la biserică să aprindă o lumânare şi să se roage. Marii Ducese Olga îi plăcea să meargă la Biserica Maicii Domnului „a Semnului". După ce au fost arestaţi, Olga a recunoscut tristă într-una dintre scrisori: *„Astăzi este foarte linişte şi se aude cum bat clopotele la Catedrala Sfintei Ecaterina. Atât de mult mi-aş dori să pot merge şi eu..."*. Tatianei îi plăceau scrierile duhovniceşti şi s-a distins mai ales printr-o atentă analiză de sine. În Duminica Iertării din anul 1916 i-a scris mamei sale: *„Dragă mama, am vrut doar să îţi cer iertare ţie şi dragului meu tata pentru tot ce v-am făcut, dragilor, pentru toate grijile pe care vi le-am provocat. Mă rog lui Dumnezeu să mă facă mai bună"*. Sau *„Pur şi simplu, vrăjmaşul a intrat în mine şi m-a făcut să fiu nesuferită. Te rog să mă ierţi, scumpa şi dulcea mea mamă"*.

Odată cu începerea războiului, fetele, mai ales Olga şi Tatiana, fiind cele mai mari, au început să lucreze ca asistente medicale. Dimineaţa erau în sălile de operaţie, iar după-amiaza vizitau răniţii din spitale aducându-le mângâiere prin vorbele lor.

După ce familia regală a fost arestată, fetele au fost un sprijin mare pentru părinţii lor. În această perioadă, Tatiana îi citea mamei sale din Sfânta Scriptură şi lecturi duhovniceşti, precum viaţa Sfântului Serafim de Sarov, viaţa Maicii Domnului, Patericul Lavrei Peşterilor de la Kiev. Ultimul lucru pe care Tatiana l-a scris în jurnalul său a fost un cuvânt de folos a Sfântului Ioan de Kronstadt: *„Durerea Ta este de nedescris, durerea Mântuitorului din grădina Ghetsimani, căci păcatele lumii se alătură durerii Tale"* .

După martiriul lor, a fost descoperită această rugăciune scrisă de marile ducese Olga şi Tatiana, la Ekaterinburg: *„Doamne, dă-ne în aceste zile tumultuoase răbdare, astfel încât să suportăm foamea şi suferinţa care ameninţă ţara noastră. Dumnezeul Adevărului, dă-ne puterea de care avem nevoie, astfel încât să iertăm pe cei care ne chinuiesc"*.

G.M.

Interviul săptămânii

MÂINILE PĂRTAȘE
la lucrarea preotului

Nu este puțin lucru să frământi „pâinea de-a pururi a neamului meu". Despre ce înseamnă să fii prescurar ne spune câteva cuvinte Teodosia.

Ești cea mai veche prescurăriță din cele de acum. De câtă vreme ai această ascultare?

De mulți ani... Încerc să-mi amintesc, iar unul dintre repere este că a trebuit să fac prescuri într-o noapte când eram la preoteasa Maria acasă, ajutând-o cu copiii, căci părintele Ștefan era plecat în Germania pentru câteva luni. Și a trebuit să o trezesc noaptea, să-mi arate cum să aprind cuptorul, căci nu mă descurcam. Deci din 2004.

Cine te-a învățat să faci prescuri?

Mihaela prescurărița. O parte dintre cei de acum nu o cunosc, căci nu mai vine la Bisericuță de mulți ani. Ea a fost prima din obște care a făcut prescuri. Și câteva luni a fost și singura, căci nu era nevoie de mai multe. Atunci se făceau prescuri mici, nu erau atâția la Împărtășanie. După câteva luni, părintele a zis să încep să fac și eu. Întâi au fost câteva experimente, până am învățat. Primeam feedback-uri de la băieții din altar, care îmi spuneau: fă-le mai sărate, mai nesărate, mai moi, mai tari, etc... Apoi mi-am dat seama că de fapt nu e ceva fix, ci te joci cu făina, cu timpii de dospire.

Deci e o adevărată artă și știință...

Da, în timp te obișnuiești să simți aluatul, dacă e bun.

De unde luați făina?

La început, din comerț. Apoi am aflat de la cineva care se ocupa de panificație că în unele categorii de făină din comerț se pot adăuga amelioratori, dintre care unii produși din oase de animale. Atunci ne-am pus problema de unde să luăm făină fără adaosuri. Astfel, am găsit morile din jurul Aradului și le-am testat pe rând, până am găsit una care ne-a mulțumit.

Pentru că ai vorbit de „noi", câte prescurărițe sunteți în prezent?

Constant vreo 10 surori, care ne schimbăm între noi. Sunt alte două care fac doar pentru alte parohii (Cartierul Verde și Călugăreni). Mai nou facem și pentru Catedrala Veche, pentru că sunt și acolo mai mulți la împărtășanie, iar pecețile lor nu permit să se scoată un agneț suficient de mare.

Cine poate deveni prescurăriță?

Oricine se poate împărtăși. O parte din prescurărițe au dorit ele să facă și părintele le-a dat binecuvântare, dar altele au apărut ca o necesitate. Inițial, echipa de prescurărițe era mai restrânsă, dar majoritatea au plecat la mănăstire și a fost nevoie de alte surori, mai ales că una singură nu poate face față (de exemplu, în timpul perioadei lunare nu e voie să facem prescuri).

Deci vorba că doar femeile bătrâne pot face prescuri nu este adevărată...

Așa era la țară, făceau doar femeile „iertate", adică bătrâne, cele care nu mai aveau perioada lunară. Și mai era ceva: greu se găsea o femeie tânără care să se înhame la o astfel de lucrare, căci nu poți face prescuri nici când ai relații conjugale.

Dar bărbații nu pot face prescuri?

Ba da! Chiar am și avut o vreme un prescurar, pe Dănuț-Gavriil, până s-a aglomerat puțin viața lui și nu și-a mai permis. Și părintele Casian a făcut prescuri o vreme, înainte de preoție.

Ce presupune a face prescuri, ca timp, vase, etc.?

Vasele sunt obișnuite (lighean, cană, tăvi), dar trebuie să fie noi și să nu se folosească pentru altceva. În schimb cu pecețile a fost o adevărată aventură până să le obținem, căci trebuia să fie foarte mari și cu șanțurile suficient de adânci să se păstreze modelul după dospire și coacere. Însă am găsit un sculptor priceput (care acum este preot) și el ne-a făcut în decursul anilor câteva zeci de peceți, de diferite mărimi și suficient de evidențiate. Dar și noi trebuie să avem grijă, chiar dacă avem peceți de calitate, căci graba poate duce la ștergerea peceții de pe aluat.

Cum știi că e bună o prescură?

Nu știi! Îți spune preotul după, dacă ai nimerit sau nu...

Deci mergeți pe mâna lui Dumnezeu...

Întotdeauna! La care se adaugă știința și experiența noastră.

Cât durează să faci prescuri?

Cu totul (frământat, dospit, copt), cam 3-4 ore.

Să ne referim și la aspectul duhovnicesc din timpul acestei lucrări.

Noi, prescurărițele, avem sfinți ocrotitori: Sf. Spiridon și Nicodim de la Lavra Pecerska. Acolo este o adevărată tradiție în a face prescuri multe. Am văzut la o mănăstire din Ucraina cum aproape toate maicile făceau într-o zi numai prescuri, căci era nevoie de sute la cât popor venea să se împărtășească. Dar mănăstirile în general fac mai multe prescuri, căci iau și preoții de mir din zonele lor.

Ca o paranteză, la Cluj chiar există un magazin de prescuri, al Arhiepiscopiei...

Este o necesitate. Și mai este ceva, preoții tineri și mai râvnitori au pretenții mai ridicate, prescurile să fie reușite, căci este vorba de Hristos. Iar pentru El trebuie să fie întotdeauna ce e mai bun: cea mai bună prescură, cel mai bun vin, cea mai bună apă pentru căldură. Știu mulți preoți care se străduiesc să aibă la altar apă de izvor curată.

Faceți o rugăciune specială în timp ce lucrați?

Eu de obicei fac Rugăciunea inimii. Avem grijă să fim liniște, să nu vorbim la telefon, decât în cazuri de forță majoră. Mi s-a întâmplat să nu-mi iasă prescurile pentru că eram supărată, deși am respectat toate etapele. Când am scos prescura, am rămas șocată: era crăpată!

Dar se întâmplă și minuni?

Sigur. Într-un an ajunsesem spre noapte dintr-un pelerinaj obositor (cred că cel la Sfinții închisorilor) și am fost anunțate că a doua zi va fi Sf. Liturghie. Celelalte prescurărițe nu au putut și a rămas să fac eu. Mi-am zis: eu nu pot, dar cum va da Dumnezeu. A doua zi am avut surpriza să -mi spună părintele că a fost dintre cele mai bune prescuri făcute vreodată.

Care e cea mai mare prescură?

Cea de 3 kg, care se face de Sfintele Paști, când se împărtășește tot poporul. Dar este așa de mare și pentru că părinții noștri nu se „zgârcesc" când împărtășesc...

Luați comenzi de prescuri de la credincioși pentru o anumită Liturghie?

Dacă este un eveniment sau o situație specială, se pot face (adormirea unei rude, boală gravă).

Din cele spuse până acum, nu pare ușor să fii prescurăriță...

Într-adevăr, nu este ușor. E o mare responsabilitate. Trebuie să-ți faci timp când e nevoie, ziua sau noaptea (s-a întâmplat să fac prescuri și la 3 dimineața, ca până plec la serviciu să fie gata). Dar este și o mare bucurie și o mulțumire că Dumnezeu îți face acest dar, căci nu facem o simplă pâine, ci prescura prin care Hristos mântuiește oamenii. Suntem, într-un fel, părtași la lucrarea preotului, ceea ce nu-i puțin lucru. Hristos dă fiecăruia rolul lui. A spune că femeile nu sunt apreciate în Biserică mi se pare o mare greșeală. Eu, ca femeie și prescurăriță, intru în Sf. Altar în fiecare duminică prin prescura pe care o fac.

Îi rugăm pe frați să ne pomenească pe noi, prescurărițele în rugăciuni, să ne ducem ascultarea cu bucurie.

Să ajute Dumnezeu! Îți mulțumim!

Cântecul potirului

Nichifor Crainic

Când pâinea-n cuptor semăna cu arama,
Bunica și mama
Scoțând-o sfielnic cu semnele crucii,
Purtau parcă moaște cinstite și lucii
Ca pâinea, dând abur cu dulce miros,
Părea ca e barba lui Domnu Hristos.

Și iată potirul la gură te-aduce,
Iisuse Hristoase, tu jertfă pe cruce,
Hrănește-mă mamă de sfânt Dumnezeu.
Ca bobul în spice și mustu-n ciorchine
Ești totul în toate și toate prin tine,
Tu pâinea de-a pururi a neamului meu.

Din coarda de viță ce-nfășură crama
Bunica și mama
Mi-au rupt un ciorchine, spunându-mi povestea;
Copile, grăiră, broboanele-acestea
Sunt lacrimi de mamă vărsate prinos
La caznele Domnului nostru Hristos.

Apoi, când culesul de struguri fu gata,
Bunicul și tata
În joc de călcâie jucând nestemate
Ce lasă ca rana șiroaie-nspumate,
Copile, grăiră, e must sângeros
Din inima Domnului nostru Hristos.

Și iată potirul la gură te-aduce,
Iisuse Hristoase, Tu jertfă pe cruce;
Adapă-mă, sevă de sfânt Dumnezeu.

Ca bobul în spice și mustu-n ciorchine
Ești totul în toate și toate prin tine,
Tu, vinul de-a pururi al neamului meu.

Podgórii bogate și lanuri mănoase,
Pământul acesta, Iisuse Hristoase,
E raiul în care ne-a vrut Dumnezeu.
Privește-te-n vie și vezi-te-n grâne
Și sângeră-n struguri și frânge-te-n pâine,
Tu, viață de-a pururi a neamului meu.